

Arrest

nr. 270 155 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tirana. In 1996 werd u door S. B. (...) meegenomen naar zijn dorp in Durrës. Jullie woonden samen terwijl S. (...) nog getrouwd was met een andere vrouw en kregen samen een zoon F. (...). In deze periode sloeg en verkrachtte S. (...) u. Nadat u opnieuw zwanger werd, sloeg S. (...) u waardoor u een miskraam kreeg. U raakte nog tweemaal zwanger maar S. (...) dwong u telkens een abortus te plegen in het ziekenhuis. In 2002 werd S. (...) veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens oplichterij, slagen en verwondingen en poging tot moord. U keerde terug naar Tirana. In september 2005 verliet S. (...) de gevangenis en jullie trouwden. U werd opnieuw

zwanger, S. (...) drong aan op een abortus maar u weigerde. S. (...) besliste in 2006 om naar Engeland te verhuizen terwijl u thuis bleef samen met uw zoon F. (...) en uw intussen geboren dochter A. (...). In 2011 werd S. (...) een eerste keer gerepatriëerd uit Engeland, eind 2012 een tweede keer. Eens terug in Albanië, waar jullie samenwoonden in Tirana, begon S. (...) u en uw kinderen opnieuw te slaan. Hij maakte bovendien ernstige schulden in een klein casino in jullie wijk. Er begonnen veel mensen langs te komen bij jullie thuis die door uw ex-man opgelicht waren in het kader van mensenhandel en het vervaardigen van valse identiteitsdocumenten. In december 2013 belde u de politie om u en uw zoon te beschermen tegen uw ex-man. De politie kwam u halen, nam uw verklaringen af en uw ex-man vluchtte weg. De zaak werd naar de rechtbank gestuurd, waar u op vraag van de familie van uw ex-man en op vraag van de rechter besliste om uw ex-man te vergeven en hem een tweede kans te geven. Twee maanden lang was het rustig thuis maar dan begon S. (...) u en jullie kinderen opnieuw te slaan. Hij raakte steeds weer betrokken in andere conflicten en belandde verschillende keren in de gevangenis. Terug thuis weigerde hij om te werken, schold u uit, bedreigde u met de dood en op een dag begon hij u te wurgen terwijl hij A. (...) wegduwde. F. (...) kwam tussen en jullie contacteerden de politie waarop S. (...) de benen nam. De politie raadde u aan om met hen mee te komen naar het kantoor maar u voelde zich niet sterk genoeg en bleef thuis. Een dag later ging u naar het politiekantoor om aangifte te doen tegen uw ex-man. De politie nam jullie verklaringen op, u vroeg een bevel tot bescherming (contactverbod) aan voor u en uw kinderen tegen S. (...) en startte de echtscheidingsprocedure. Op 27 november 2014 verkreeg u een contactverbod voor zes maanden en op 18 februari 2015 scheidde u van S. (...). F. (...) was intussen meerderjarig en u kreeg voogdij over A. (...). S. (...) mocht jullie dochter éénmaal per week ontmoeten. Ondanks het contactverbod viel S. (...) u nog vaak lastig door op te dagen op uw werk, op de school van de kinderen en door zaken te stelen uit jullie huis. U contacteerde de politie maar ze ondernamen niets.

In november 2018 ging u naar Zwitserland op bezoek bij een vriendin. Uw dochter A. (...) bleef intussen bij uw ouders in Tirana. Uw ex-man overtuigde uw zoon F. (...) om hem binnen te laten en er ontstonden weer conflicten. Uw ex-man bemachtigde dankzij de gsm van F. (...) uw nummer en begon u te bedreigen met berichten. Op 6 februari 2019 keerde u terug naar Albanië en ontdekte dat uw ex-man een puinhoop had gemaakt van uw huis. Hij bedreigde u, u ging aangifte doen bij de politie en vulde er documenten in om een nieuw contactverbod te bekomen tegen uw ex-man. U keerde terug naar uw huis samen met de politie maar ontdekte dat uw ex-man de deur gesloten had. Op aanraden van de procureur besliste de politie de deur niet in te beuken gedurende de nacht, waardoor u die nacht bij uw ouders moest slapen. De volgende dag belde u de politie opnieuw en ditmaal beukten ze de deur wel in en veranderden ze het slot. Twee dagen later, op 8 februari 2019, verkreeg u van de rechtbank een tijdelijk contactverbod na een procedure in kortgeding. Er liep een arrestatiebevel tegen uw ex-man maar hij werd niet opgepakt in de rechtbank. Uw ex-man ging intussen verder met telefonische bedreigingen. Op 22 februari 2019 verkreeg u een contactverbod voor zes maanden tegen uw ex-man. U kreeg tevens het advies van de politie om voorzichtig te zijn, uw slot te vervangen, niet te vaak buiten te komen en de politie te bellen indien u een probleem kende.

Op 14 of 15 maart 2019 kreeg uw moeder en erna u bezoek van mensen die in het verleden opgelicht waren door uw ex-man omdat uw ex-man hen uw adres had gegeven. Ze eisten van u het geld terug dat uw ex-man hen verschuldigd was of zouden anders u en uw kinderen kwaad doen. U kreeg schrik en verbleef een week bij uw ouders. Op 23 maart 2019 verliet u Albanië en ging u samen met uw dochter A. (...) naar België waar u aankwam op 29 maart 2019 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 2 april 2019.

Op 29 mei 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u of uw dochter vervolging of ernstige schade vrezen van de door uw ex-man opgelichte personen en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat jullie niet zouden kunnen rekenen op de hulp van de Albanese autoriteiten, zowel voor een eventueel conflict met de door uw ex-man opgelichte personen als voor verdere problemen met uw ex-man. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde bij arrest nr. 234950 d.d. 07/04/2020 dat uw eerste verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is omdat u niet had aangetoond dat u in Albanië met betrekking tot uw verklaarde problemen en vrees alle redelijke en realistische van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om u hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten diende u op 12 juli 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Uw ex-man diende een klacht in voor de ontvoering van jullie dochter waardoor u op 7 september 2020 door de Belgische politie werd ondervraagd. De Albanese politie gaat maandelijks langs bij uw ouders met het verzoek u aan te melden. U vreest dat u in de gevangenis zal terechtkomen van zodra u terugkeert naar Albanië en dat uw ex-man uw dochter zal afnemen en uithuwelijken met iemand uit Tropoje, hetgeen hij haar eens vertelde toen ze dertien jaar oud was.

Uw minderjarige dochter B. A. (...) (O.V. (...)) diende op dezelfde dag (12 juli 2021) haar eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

Ter staving van uw huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt u een oproepingsbrief bij de politie van Namen neer; alsook een kopie van uw verklaringen bij de politie van Namen op 7 september 2020 en een psychologisch verslag d.d. 22/07/2021 van een psycholoog waaruit blijkt dat u sinds 12 augustus 2019 tweemaal per maand psychotherapeutische ondersteuning krijgt, dat u depressieve en angstige momenten heeft en dat u zich moeilijk kan uiten ten gevolge van het geweld dat u onderging.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u aan stress, depressie en angstaanvallen lijdt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd er een pauze ingelast in het persoonlijk onderhoud en werd u gewezen op de mogelijkheid tot het nemen van extra pauzes indien u dit wenste.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, met name de bevestiging van uw eerder geïdentificeerde psychologische problemen door middel van een psychologisch verslag d.d. 22/07/2021 kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u of uw dochter vervolging of ernstige schade vrezen van de door uw ex-man opgelichte personen en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat jullie niet zouden kunnen rekenen op de hulp van de Albanese autoriteiten, zowel voor een eventueel conflict met de door uw ex-man opgelichte personen als voor verdere problemen met uw ex-man. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde dat uw vorig verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond was omdat u niet had aangetoond dat u in Albanië met betrekking tot uw verklaarde problemen en vrees alle redelijke en realistische van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om u hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw vrees voor uw ex-man brengt u geen enkel nieuw element aan waaruit zou kunnen blijken dat u niet meer zou kunnen rekenen op de hulp en de bescherming van de Albanese autoriteiten. U verklaarde dat uw ex-man een internationale klacht indiende tegen u omdat u het land verliet met jullie dochter zonder zijn toestemming en de politie uw ouders vroegen om u aan te melden (verklaring volgend verzoek d.d. 30/07/2021, vraag 16). Uw vrees om naar de gevangenis te gaan ten gevolge hiervan (verklaring volgend verzoek, vraag 19) is evenwel geheel hypothetisch. Uit uw oproepingsbrief en uw verklaringen bij de politie te Namen blijkt weliswaar dat u in dit verband gehoord werd door de Belgische autoriteiten, doch uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten u daadwerkelijk in vervolging gesteld hebben.

Wat betreft uw verklaring dat uw ex-man uw dochter zal meenemen en uithuwelijken aangezien hij haar dit zei toen ze dertien jaar oud was (verklaring volgend verzoek, vraag 22) moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat u deze gebeurtenis geheel onvermeld liet in het kader van uw eerste verzoek om

internationale bescherming hetgeen de geloofwaardigheid ervan reeds sterk ondermijnt. U rechtvaardigde dit haat op geen enkele wijze. Bovendien werpt deze uitspraak op zich geenszins een ander licht op uw mogelijkheid hulp en bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten.

Uit geactualiseerde informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt nochtans dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3, 5 en 6 EVRM, van de artikelen “1 à 4” van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen “48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM en de artikelen “1 à 4” van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van de artikelen 5 en 6 EVRM zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen 5 en 6 EVRM zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2021 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 2 april 2019 door verwerende partij bij beslissing van 29 mei 2019 kennelijk ongegrond werd verklaard omdat verzoekende partij niet aannemelijk had gemaakt dat zij of haar dochter vervolging of ernstige schade vrezen van de door haar ex-man opgelichte personen en omdat zij niet aannemelijk had gemaakt dat zij niet zouden kunnen rekenen op de hulp van de Albanese autoriteiten, zowel voor een eventueel conflict met de door haar ex-man opgelichte personen als voor verdere problemen met haar ex-man. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 234 950 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 april 2020, waartegen geen cassatieberoep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek.

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Immers wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vastgesteld dat (A) wat betreft haar verklaring dat haar ex-man een internationale klacht indiende tegen haar omdat zij het land verliet met

hun dochter zonder zijn toestemming en de politie haar ouders vroegen dat zij zich zou aanmelden, haar vrees om naar de gevangenis te gaan ten gevolge hiervan geheel hypothetisch is, nu uit haar oproepingsbrief en haar verklaringen bij de politie te Namen weliswaar blijkt dat zij in dit verband gehoord werd door de Belgische autoriteiten, doch uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten haar daadwerkelijk in vervolging gesteld hebben; (B) wat betreft haar verklaring dat haar ex-man haar dochter zal meenemen en uithuwelijken aangezien hij haar dit zei toen ze dertien jaar oud was, (i) zij deze gebeurtenis geheel onvermeld liet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming hetgeen de geloofwaardigheid ervan reeds sterk ondermijnt, en (ii) deze uitspraak op zich geenszins een ander licht werpt op haar mogelijkheid hulp en bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten; en (C) uit de beschikbare informatie blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.9. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift drie psychologische verslagen d.d. 11 mei 2020, 22 juli 2021 en 4 november 2021 voegt en per aanvullende nota d.d. 21 februari 2022 nog een psychiatrisch verslag d.d. 29 december 2021 bijbrengt, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden, op zich niet betwist in haar verzoekschrift. Door verwerende partij wordt desbetreffend als volgt overwogen, waarbij tevens rekening gehouden werd met het psychologisch verslag d.d. 22 juli 2021 dat verzoekende partij thans opnieuw bijbrengt: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Uit uw verklaringen bleek immers dat u aan stress, depressie en angstaanvallen lijdt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd er een pauze ingelast in het persoonlijk onderhoud en werd u gewezen op de mogelijkheid tot het nemen van extra pauzes indien u dit wenste.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, met name de bevestiging van uw eerder geïdentificeerde psychologische problemen door middel van een psychologisch verslag d.d. 22/07/2021 kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Ook de twee andere psychologische verslagen en het psychiatrisch verslag d.d. 29 december 2021 bevestigen slechts de eerder geïdentificeerde psychologische problemen, waardoor deze evenmin van aard zijn een ander licht te werpen op deze beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij opwerpt dat gezien de bijzondere procedurele noden in haar hoofde zij door de commissaris-generaal diende te worden gehoord, wijst de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk

onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', verklaring volgend verzoek). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', verklaring volgend verzoek). Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', verklaring volgend verzoek, vraag 16). Uit de door verzoekende partij bijgebrachte psychologische attesten en het psychiatrisch attest blijkt geenszins dat haar psychologische problemen van die aard zijn dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. In het psychiatrisch attest d.d. 29 december 2021 wordt weliswaar gewag gemaakt van concentratie- en geheugenproblemen, doch de Raad stelt vast dat nergens enige verduidelijking wordt gegeven over de precieze aard van deze concentratie- en geheugenproblemen en de wijze waarop deze werden vastgesteld. Voorts wordt in voormeld attest nog opgemerkt dat het relaas van verzoekende partij 'soms' incoherent is, doch hieruit kan allerminst worden afgeleid dat het cognitief vermogen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. Zij het overigens bemerkt dat verzoekende partij in de vragenlijst "bijzondere procedure noden", ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 2021, uitdrukkelijk aangaf dat er geen elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Verder blijkt uit het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren (administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', verklaring volgend verzoek d.d. 30 juli 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat onvoldoende rekening gehouden werd met haar psychologische gezondheidstoestand bij de analyse van de verklaringen en bij de besluitvorming, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze concretiseert op welke wijze haar psychologische gezondheidstoestand van aard is de gedane vaststellingen tijdens haar opeenvolgende verzoeken in een ander daglicht te stellen. De Raad herhaalt dat uit de psychologische attesten en het psychiatrisch attest weliswaar blijkt dat verzoekende partij kampt met psychologische problemen, doch niet blijkt – tevens rekening houdende met de steunmaatregelen die aan verzoekende partij werden verleend tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek (*i.e.* een pauze en de mogelijkheid tot extra pauzes) – dat zij hierdoor niet in staat zou zijn (geweest) om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek(en) om internationale bescherming. Evenmin doen de vastgestelde psychologische problemen afbreuk aan de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde nationale beschermingsmogelijkheden waarover zij beschikt.

Wat betreft ten slotte nog het betoog van verzoekende partij dat zij ten gevolge van haar psychische toestand een verhoogde subjectieve angst heeft om terug te keren naar Albanië, wat zij onder meer tracht aan te tonen middels de bijgebrachte psychologische/psychiatrische attesten, is de Raad van oordeel dat dit bezwaarlijk kan volstaan om in haren hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De Raad wijst erop dat de vastgestelde psychologische problemen van verzoekende partij geen afbreuk kunnen doen aan de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde nationale beschermingsmogelijkheden waarover zij beschikt. In zoverre verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat zij louter omwille van haar psychische problemen internationale bescherming behoeft, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt en uit de neergelegde attesten evenmin kan worden afgeleid dat haar psychische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekende partij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel

48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat zij herhaaldelijk en zonder succes getracht heeft bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten, wijst de Raad er evenwel op dat in het kader van haar eerste verzoek reeds omstandig werd vastgesteld dat de politie doortastend optrad telkens zij beroep deed op hen in het kader van de problemen met haar ex-man. Hierbij werd er tevens op gewezen dat de bescherming van de politie niet absoluut hoeft te zijn en niet verwacht kan worden dat ze bescherming kunnen bieden tegen elk feit. Wat betreft de problemen met de personen die door haar ex-man in het verleden werden opgelicht, werd vastgesteld dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij deze problemen ooit bij de Albanese autoriteiten heeft aangekaart of aangeklaagd. In dit verband werd benadrukt dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn of haar belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen, en dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden (zie arrest nr. 234 950 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 april 2020). Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.12.1. Voorts onderstreept verzoekende partij nog de problematische situatie in Albanië zowel wat betreft huiselijk geweld als corruptie. Verzoekende partij citeert desbetreffend uit verschillende rapporten die zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 5-8).

2.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze verwijzing naar algemene informatie over huiselijk geweld en corruptie in Albanië geenszins beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Immers werd dienaangaande in het kader van haar eerste verzoek reeds opgemerkt dat een loutere verwijzing naar corruptie en (algemene informatie omtrent) de problematiek van huiselijk geweld en geweld ten aanzien van vrouwen in Albanië niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, en dat zulks *in concreto* dient te worden aangetoond (zie arrest nr. 234 950 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 april 2020). Verzoekende partij blijft desbetreffend echter in gebreke.

2.2.13.1. Vervolgens meent verzoekende partij dat verwerende partij de ernst van de door haar ex-man ingediende klacht niet inziet. Verzoekende partij onderstreept dat er niet aan kan worden voorbijgegaan dat er een reële klacht is ingediend en dat er ter zake een reële procedure tegen haar loopt, gelet op het verhoor waaraan zij in september 2020 door de politiediensten van Namen is onderworpen en gelet op de voortdurende bezoeken van de Albanese politiediensten aan de woning van haar ouders. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij het verslag van de politie van Namen d.d. 7 september 2020 (bijlage 11). Ten slotte wijst zij er in dit verband nog op dat leden van de familie van haar ex-man lid zijn van de Albanese wetshandhavingdiensten.

2.2.13.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerkingen op geen enkele wijze afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de oproepingsbrief en haar verklaringen bij de politie te Namen weliswaar blijkt dat zij in dit verband gehoord werd door de Belgische autoriteiten, doch uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten haar daadwerkelijk in vervolging gesteld hebben. Derhalve is haar vrees om naar de gevangenis te gaan ten gevolge hiervan wel degelijk geheel hypothetisch. Haar bemerking dat familieleden van haar ex-man lid zijn van de Albanese wetshandhavingdiensten, doet hieraan geen enkele afbreuk, temeer nu hun macht ernstig dient te worden gerelativeerd, aangezien, zoals reeds in het kader van haar vorig verzoek werd vastgesteld, niettemin telkens doortastend door de politie opgetreden werd wanneer zij beroep deed op hen in het kader van de problemen met haar ex-man en voorts haar klachten bij de politie verder opgevolgd werden en ook door de rechtbanken serieus behandeld werden (zie arrest nr. 234 950 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 april 2020).

2.2.14.1. Inzake de motivering omtrent de door haar aangehaalde vrees dat haar ex-man haar dochter zal meenemen en uithuwelijken, merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij hiervan geen gewag had gemaakt omdat haar dochter, die zich schaamde voor de mishandelingen vanwege haar vader, haar verzocht had om niet in detail over haar te praten. Echter heeft verzoekende partij nooit verborgen gehouden dat haar ex-man gewelddadig was jegens haarzelf en jegens haar kinderen. Verzoekende

partij stelt dat zij geenszins kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten en wijst er ook hierop dat zij in het verleden reeds herhaaldelijk maar zonder succes getracht heeft bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar verschillende rapporten betreffende het probleem van gedwongen huwelijken in Albanië (zie bijlagen 9-10 van het verzoekschrift).

2.2.14.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, indien verzoekende partij werkelijk omwille hiervan een vrees koestert dat haar ex-man haar dochter zal meenemen en uithuwelijken, van haar redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij reeds tijdens haar eerste verzoek melding zou hebben gemaakt van het concrete incident waarbij haar ex-man haar dochter toen zij 13 jaar was zou hebben gezegd dat hij haar zal meenemen en uithuwelijken. Verzoekende partij kan geenszins volstaan met de uitleg dat haar dochter haar had gevraagd niet over haar in detail te treden. Immers gaf verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek aan dat haar vrees dat haar ex-man haar dochter iets zal aan doen de hoofdreden is waarom zij niet kan terugkeren naar Albanië (administratief dossier, stuk 8, map 'vorig verzoek', notities CGVS, p. 22). Dat verzoekende partij vervolgens evenwel nalaat alle concrete incidenten waarop zij deze vrees steunt kenbaar te maken, louter omdat haar dochter haar vroeg niet over haar in detail te treden, is allerminst ernstig en staat geenszins in verhouding met het door haar voorgehouden risico dat zij beiden zouden lopen bij een terugkeer naar Albanië. Dat verzoekende partij dit feit niet vermeldde tijdens haar eerste verzoek, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid ervan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij hoe dan ook geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in het kader van haar eerste verzoek dat zij voor wat betreft de problemen met haar ex-man niet aantoonde dat zij (en haar dochter) niet zouden kunnen rekenen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Zoals hierboven reeds opgemerkt, werd de verklaring van verzoekende partij dat zij in het verleden niet kon rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten reeds in het kader van haar eerste verzoek omstandig weerlegd en werd vastgesteld dat de politie wel degelijk doortastend optrad telkens zij beroep deed op hen (zie punt 2.2.11 van onderhavig arrest). Met een loutere verwijzing naar algemene informatie over de problematiek van gedwongen huwelijken in Albanië toont zij geenszins aan dat zij/haar dochter in Albanië wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. De Raad benadrukt dat zulks *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

2.2.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees (administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT